

Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja puolikuuloma
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

LUKU I

VARAPÖKSYT

Aurinko nousi Pimeän valtakunnan ylle, ja kaikki Yösydämen asukkaat olivat menossa nukkumaan – kaikki paitsi yksi pieni vampyyri ja hänen lemmikkikurpitsansa Pursku.

”Äitiii!” Amelia Kulmuri huhuili ylös Kulmurién kartanon kierreportaikkoon. ”Oletko nähnyt kurpitsareppuani? Tarvitsen sitä Saateenkaaripartion leirille, ja minun pitää tavata muut Yösydämen keskushautausmaalla kymmenen minuutin kuluttua!”

Keltainen ovi käytävän puolivälissä heilahti auki, ja käytävään astui kreivitär Hepsankeikka, kaunis vampyyritar, jolla oli HYVIN korkea kampa. Hänellä oli yllään pitkä, kimalteleva

aamutakki, jossa oli VALTAVAT olkatoppaukset, ja hänen hiuksensa oli kiedottu kimmeltävään pyyhkeeseen.

”Sydänpäpyseni!” hän huudahti ja sulki Amelian syliinsä. ”En voi uskoa, että olet lähdössä pois koko puolikuulomaksi!” Hän suuteli Ameliää kolme kertaa kummallekin poskelle jättäen niille kiiltäviä mustia huulipunajälkiä.

”Muistitko pakata kulmahampaiden kiillotusaineen? Entä ihonkalvennusvoiteen? Äläkä unohda ottaa muutamia varapöksyjä siltä varalta, että joku korppikotka sattuu syömään alushoususi tai jotain...”

”Äiti!” Amelia vastusteli

punastellen. ”En anna korppikotkien syödä tavaroitani. Sitä paitsi olemme menossa Valon valtakuntaan. Siellä ei edes ole korppikotkia. Mutta nyt minun on pakko löytää kurpitsareppuni, tai muuten en voi pakata yhtään mitään.”

Kreivitär pohti hetken ja katosi sitten makuuhuoneeseensa. Muutaman sekunnin kuluttua hän tupsahti esiin toisesta ovesta kauempana käytävän varrella. Kulmurién kartanon ovet olivat melko erikoisia, sillä ne siirtyilivät miten tahtoivat. Amelian huone saattoi löytyä saman oven takaa vain muutaman viikon ajan kerrallaan. Joskus ovia katosi ja uusia ilmestyi, eikä koskaan voinut tarkalleen tietää, mihin mistäkin ovesta päätyisi!

”Jos haluat, saat käyttää tätä laukkua. Se on yksi suosikeistani!” kreivitär sanoi silittäen pörröistä käsilaukkua, joka näytti vähän litistyneeltä hiireltä. Ameliasta laukku näytti niin pieneltä, ettei edes hänen kätensä mahtuisi

sinne, saati sitten koko viikon leirille tarvittavat tavarat. Kun Amelia yritti keksiä, miten onnistuisi kieltäytymään niin, ettei tuottaisi äidilleen valtavaa pettymystä, hänen isänsä ilmestyi kylpyhuoneesta ristisanalehti kainalossaan.

”Oma tirisevä pikku makkarani!” kreivi Drako sanoi nähdessään Amelian. ”Olet varmasti innoissasi, kun pääset luistamaan koko viikon urkuharjoituksista!” Hän iski silmää veitikkamaisesti.

Kreivitär Hepsankeikka mulkaisi aviomiestään. ”Drako, miten ällistyttävän kaameaa! Amelia harjoittelee kyllä urkujen soittamista puolikuuloman jälkeen, eikö niin, kultaseni?”

Amelia huokaisi. ”Niin, äiti.”

Kulmurien kartanon kaappikello kumahti, ja Amelia huudahti hätääntyneenä.

”Kello on jo viisi aamulla! Myöhästyn kohta!” hän sanoi ja pinkaisi juoksuun pitkin käy-

tävää. ”Missä reppuni oikein on?”

Pursku pompahteli ympäriinsä varttaan heitellen ja vinkuen kuin jakaisi Amelian hädän.

”Tarkoitatko tätä reppua, Amelia-neiti?”
tuttu ääni kysyi portaiden juurelta.

Huu, koko Pimeän valtakunnan arvostetuin haamuhovimestari, leijui ylös heitä kohti pyöreää, oranssia laukku kantaen.

”Kiitos, Huu!” Amelia hihkaisi ja ryntäsi Huun luo. ”Olet mahtava!”

”Löysin sen kellarista erään mörön sylistä. Mörkö oli ottanut sen lemmikikseen.” Huu suuntasi nyt sanansa kreiville ja kreivittärelle. ”Pelkään pahoin, että möröt ovat lisääntyneet entisestään. Meidän täytyy häätää ne pian, tai ne valtaavat koko talon. Ne käyttävät kaikkia kreivittären vaatteita ja repivät ne sitten silpuksi. Ihan vain huvin vuoksi.”

Kreivitär Hepsankeikka näytti siltä, että

Laura Ellen Anderson: Amelia Kulmuri ja puolikuuloma
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijä

pyörtyisi siihen paikkaan, ja hänen vasen silmämunansa kieppui kuopassaan niin rajusti, että oli vaarassa tipahtaa.

”Ei hätää, rakas pikku rähmäpieruni. Asiat järjestyvät kyllä.” Kreivi Drako nyökkäsi Huul-le ja veti syvään henkeä. ”Tänä iltana soitan Mörköjengille.”

Amelia oli pakannut kurpitsarepun ääriään myöten täyteen ja ottanut mukaan myös parit varapöksyt (VARMUUDEN VUOKSI). Pompah-televa Pursku kannoillaan hän suuteli äitiään ja isäänsä hyvästiksi. Hän oli niin hermostunut, että hänen mahansa tuntui olevan täynnä le-pattavia yöökkösiä. Hän ei ollut koskaan ennen viettänyt näin pitkää aikaa pois kotoa ilman vanhempiaan, ei edes silloin, kun matkusti Ki-maltalaan etsimään Tanginen äitiä.

Kreivitär Hepsankeikka suoristi Amelian sa-teenkaaripartiolaisen olkanauhan. ”Kun pa-laat, tämä on varmasti täynnä merkkejä.” Hän

hymyili. ”Sinulla on takuulla hurjan hauskaa.”

”Toivon niin!” Amelia sanoi. ”Vaikka minun tuleekin teitä ikävä.”

”Ikävä unohtuu pian, kun pidät hauskaa ystäviesi kanssa, pikkuvarpaani”, Amelian äiti sanoi. ”Et ehkä halua lainkaan tulla kotiin!”

”Äläkä syö mitään sellaista, mitä ei saisi syödä”, kreivi Drako sanoi.

Amelia naurahti. ”Ei hätää, isä. En syö. Saateenkaaripartiolaisen pitää aina olla valmiina. Sitä paitsi partionjohtajamme Riku ja Kaarlo valvovat meitä koko ajan.”

”Ole silti varovainen, oma näppyläiseni.” Isä hymyili, rutisti Ameliaa ja avasi sitten köynnösten peittämän oven, jonka takaa paljastui usvan verhoama Yösydämen keskushautausmaa.

”Selvä”, Amelia sanoi.
”Ensimmäinen leirini! Tästä
tulee maailman paras puolikuu-
loma!”

Hän nappasi hämmästyneen Purskun kai-
naloonsa ja astui ulos hämärään.

